

1. PRZYWIERAĆ (2) *vb impf*

3 sg *praes* przywiérå (2).

Sł stp: przywirać, *Cn* notuje, *Linde XVII w.*

Przylegać, przylepiać się, przyklejać się do czegoś; przen; aduri Cn (2) :

przywierać na kogo (1): RejJóz F2 cf W porównaniu.

W porównaniu (1): Bo wiesz moia miła paui [!] wtyd raż obrażony Naprawion iuż być nie może a brzmi na wże łtrony A ifcie towielki ryczerz kto śwå mył porazi Ktora mu dzys kęs łmakuie potym wżytko skażi To obraza Boga ludzy y wżytki łtany zbola Prżywiera y na potomki wiecznie iako łmoła *RejJóz F2.*

Zwrot: »do kości przywierać« (1): Nigdy nigdy prawdziwa miłość nieumiéra/ Lecz y w ogień włożona do kości przywiéra. *KochFr 86.*

Formacje współrdzenne cf WRZEĆ.

Cf PRZYWIERANIE, [PRZYWIRANY]